

DISTRİK LEDELSER MÖDE

Da var undtagelsestilstand i Odense, udgangsforbud. - At lå stille undtagen væsentlige institutioner, vi gik sovmetide med og stod på Trappesten og underholdt os med nabos og glæder, eller snødte gennem kælderen op i loftet mellem åen og husene, og kunne på den måde holde forbindelse med flere modstandsfolk, f. eks min daværende sekretær, en arbejder fra Thøge. Med hans kone fik jeg den aftale at hun brød luse kikkede op på min værelse for at se om der hang et ugeblad på min tøjmor, et tegn på at hendes mand skulle komme omgående. Trods udgangsforbud fik jeg bestredt om at møde i Dacchiniergade. hos Distriktnes mellemmand mellem ledelsen og os. - Det var i den anden ende af byen, og mødet var kl. 15. Vi drøftede hjemme, hvor og jeg kunne få gennem byens centrum gik det ikke. Det måtte være, hvor der delvis var dækning. - Jeg drog afsted, der var ikke et menneske på gaden kl. 14, jeg drejede om hjørnet og begyndte at gå hen mod Nybergvej, sående mig om til alle sider. - Der blev en kampvogn med ad

2
palmatogesvej, den var fuld af muskimbrev-
mede Tykke soldater. Jeg for ind i opgangen
til nr. og spjædede ud gennem glassdøren, de
havde åbenbar ikke bemærket mig, men det
meste stykke var ikke rart, det var ikke bebyg-
get, så jeg løb. Herne ved hjørnet af Nybøl-
vej, stansede jeg, der var Tankstationen over for
hvor der stod nogle af deres folk, de kikkede
på mig og så spjædede hen ad gaderne, der
løb sønderen der, og så nirkede de mig over
til sig. - Jeg stod lidt og talte med dem, de
var klar over hvem jeg var, for hvem andre end
modstandsfolk havde jeg vel på sådan fært,
eller osse kendte de mig som fagforeningsformand,
i hvad fald sagde de "me er det fri være til
alle sider" - og så fortsatte jeg videre, svingede
til højre passende hjallesvej, og stilledes midt
Kumbemose, der var jeg ikke glad for at korr-
me igennem, der var ingen steder at gemme
sig, og så over Odense Å, og hen ad kirkegårds
alleen, der kunne man i det mindste gemme
sig bag Træerne, og de interessante huse
bygget af enklede hosen, havde deilige Tykke

3) Jeller i buegangen. Over nesterbner og ind i
Dag. Den var tung og øde, og man hørte så
mig fra vinduerne. Jeg nåede rummet, og listede
op på første sal, - der var To døre, og på begge
skiltene stod der "Sørensen". Jeg varde ikke at
ringe på med det samme. Jeg kiggede mig på
knce ved den dør til højre og lyttede gennem
brevsprækken. Der var fuldkommen stille, så
hen til den til venstre. Der samme forestilling. Der
hørtes en sagte ligesom mumlen. Jeg bankede
forsigtig, der blev hurtigt lukket op af en ung
lyskrålet blåøjet ung kone, der hurtigt fik mig
ind og som sagde "Du har vel ikke ringet
på på den anden side, for de er magister" Jeg
del havde jeg ikke, og så kom jeg ind i stuen
og blev hyrdeligt hjertligt af de andre, og Sørensen
sagde: "Det er fint, det er et minimum i tre og
vi er alle modt, allene det er en triumf for mod-
standsbevægelsen, at vi Trods udgangsforbud
kan indkalde til møde, og samles fuldtalligt
og præcist" - Så gik vi over til dagsordenen
vi blev informeret politisk og økonomisk, aflagde
selv betragtning, og så fik vi tildelt opgaver -

4. Jeg for min part skulle sørge for papir til
trykning af vor illegale blad "Trods alt", og
bringe det videre til en bestemt adresse — Vi
skiltes i stilhed og med et fast håndtryk, og
een efter een forsvandt vi stille med ad Thrappens
og ud gennem porten til den problematiske hjem-
tur. — Jeg småløb hen ad den lange Da. gade
og ind ad porten til Nr. 25. — Min mor, Tante
og kusine stod i gården og så forbløffet på
mig — og så kommer der jo i sådan situa-
tion idiotiske spørgsmål "men Arvid hvor
kommer du dog fra?" "Ja, hvor kommer
jeg fra, det kunne jeg ikke sige, så jeg sve-
rede bare "J må ikke fortælle til nogen, at
jeg her været her" "Vil du ikke have en kop
kaffe" "Jeg kan lige fået, og jeg må løbe igen
med det samme, jeg kunne bare ikke stå for
lige at kikke herind, — og så løb jeg videre;
men betenkte mig og slog over i en hastig men
almindelig gangart, for jeg havde fået pådragt
i mit opdrag, at det sikkes at opaske om til
bagegården, lei navn om man skulle med Tøst
hjem, udgangsforbudet havde truffet en del

5 minnekæ, der havde været på besøg, og de havde lov til at tage hjem. Jeg listede om kældret et eller andet sted, jeg husker ikke mere hvor, og da der kom nogle hjemvendte rygende til Odense fulgte jeg strømmen ud, og kom godt hjem. -- Der blev hængt et ugeblad ud, og lidt efter drøftede vi med min sekretær, hvordan han skulle være klædt på, han havde frivilligt påtaget sig at hente papir i Kongensgade. Han havde selv en pæn overfrakke, min mand's rundpullede stive sorte hat blev prøvet under megen munterhed, og kunne lige bruges og jeg havde truffet, der passede i størrelsen. -- Tuben gik for ham nu til bagegården, et ophold, og derefter til midt i Kongensgade, løse ordet, papir, bagegård, og så var han der igen. Papiret blev opbevaret i et skælderum, vicecenteren havde strøffet os, så der var husundersøgelse af det danske politi, fik de forevist det, som hørte til den lejlighed, det var en udmærket ordning. -- Undersøgelsesforordningen blev ophevet, og een af mine kammeraters kone Olga Jeppesen kom med sin barmevogn med sin datter, der var jævnaldrende med min

5 Og under madspisningen i hver børnrække blev an-
bragt en pakke papir og så hørte vi lærersord
og småsmakke hørte vi til nyberget hvor en
billedskærer tog sig af papiret og vi hørte vi-
dere op ad nyberget og ad en rigtig måde der førte
tilbage til hvor vi kom fra. — Han besøgte
mig en gang om ugen og vi tog så hen til hendes
forældre, der boede lige i nærheden. Han var
telefonmontør, og da jeg havde fået gang i noget
modstemelse på centralen var det nødvendigt at
have en af dem i nærheden. —

Erindringer – Distriktsledelsesmøde

Der var undtagelsestilstand i Odense, udgangsforbud. Alt lå stille undtaget livsvigtige institutioner; vi gik sommetider ned og stod på trappesten(en) og underholdt os med naboer og genboer, eller rendte gennem kælderens op i stykket mellem åen og husene, og kunne på den måde holde forbindelse med flere modstandsfolk, f.eks. min daværende sekretær, en arbejder fra Thrige. Med hans kone fik jeg den aftale, at hun hver time kiggede op på min veranda for at se, om der hang et ugeblad på min tøjsnor, et tegn på at hendes mand skulle komme omgående.

Trods udgangsforbud fik jeg besked om at møde i Dronningensgade, hos distrikternes mellemmand mellem ledelsen og os. Det var i den anden ende af byen, og mødet var kl. 15. Vi drøftede hjemme, hvad vej jeg kunne tage, gennem byens centrum gik det ikke. Det måtte være, hvor der delvis var dækning. Jeg drog af sted, der var ikke et menneske på gaden kl. var 14, jeg drejede om hjørnet og begyndte at gå hen mod Nyborgvej, seende mig om til alle sider. Der kom en kampvogn ned ad Palnatokesvej, den var fuld af maskinbevæbnede tyske soldater. Jeg for ind i opgangen til nr. ? og spejdede ud gennem glasdøren, de havde åbenbart ikke bemærket mig, men det næste stykke tid var ikke rart, det var ikke bebygget, så jeg løb.

Henne ved hjørnet af Nyborgvej standsede jeg, der var tankstation overfor, hvor der stod nogle af deres folk, de kikkede på mig og spejdede hen ad gaderne, der løb sammen der, og så vinkede de mig over til sig. Jeg stod lidt og talte med dem, de var klar over hvem jeg var, for hvem andre end modstandsfolk vovede sig ud på sådan fart eller også kendte de mig som fagforeningsformand. I hvert fald sagde de "Nu er der fri bane til alle sider" og så fortsatte jeg videre, svingede til højre passerede Hjallesøvej, og stiledede mod Munkemose, den var jeg ikke glad for at komme igennem, der var ingen steder at gemme sig, og så over Odense å, og hen ad kirkegårdsalleen, der kunne man i det mindste gemme sig bag træerne, og de interessante huse bygget af arkitekt Rosen, havde dejlige tykke piller i buegangen. Over Vesterbro og ind i Dronningensgade. Den var lang og øde, og mon nogen så mig fra vinduerne.

Jeg nåede nummeret og listede op på første sal, der var to døre, og på begge skiltene stod der "Sørensen". Jeg vovede ikke at ringe på med det samme. Jeg lagde mig på knæ ved den dør til højre og lyttede gennem brevsprækken. Der var fuldkommen stille, så hen til den venstre. Den samme fortælling. Der hørtes en sagte ligesom mumlen. Jeg bankede forsigtigt, der blev hurtigt lukket op

af en ung lyskrøllet blåøjet kone, der hurtigt fik mig ind og sagde "Du har vel ikke ringet på, på den anden side, for de er nazister" nej det havde jeg ikke, og så kom jeg ind i stuen og blev hjerteligt hilst af de andre, og Sørensen sagde: "Det er fint, den er et minut i tre og vi er alle mødt, alene det er en triumf for modstandsbevægelsen, at vi trods udgangsforbud kan indkalde til møde og samles fuldtalligt og præcist.

Så gik vi over til dagsordenen, vi blev informeret politisk og økonomisk, aflagde selv beretning, og så fik vi tildelt opgaver. Jeg for min part skulle sørge for papir til trykning af vort illegale blad "Trods alt", og bringe det videre til en bestemt adresse. Vi skiltes i stilhed og med et fast håndtryk, og en efter en forsvandt vi stille ned ad trappen og ud gennem porten til den problematiske hjemtur. Jeg småløb hen ad den lange Dronningensgade og ind ad porten til nr. 25. Min mor, tante og kusine stod i gården og så forbløffet på mig. Og så kommer der jo i sådan en situation idiotiske spørgsmål "Men Astrid hvor kommer du dog fra???" Ja, hvor kom jeg fra, det kunne jeg ikke sige, så jeg svarede bare "I må ikke omtale til nogen, at jeg har været her" "Vil du ikke have en kop kaffe?" "Jeg har lige fået, og jeg må løbe igen med det samme, jeg kunne bare ikke stå for lige at kigge ind" og så løb jeg videre, men betænkte mig og slog over i en hastig, men almindelig gangart, for jeg havde fået pålagt i mit opdrag, at det var sikrere at spadsere om til banegården, lade som om man skulle med toget hjem, udgangsforbuddet havde truffet en del mennesker, der havde været på besøg, og de havde lov til at tage hjem. Jeg løste en billet et andet sted, jeg husker ikke mere hvor, og da der kom nogle hjemvendte rejsende til Odense fulgte jeg strømmen ud, og kom godt hjem.

Der blev hængt et ugeblad ud, og lidt efter drøftede vi med min sekretær, hvordan han skulle være klædt på. Han havde frivilligt påtaget sig at hente papiret i Kongensgade. Han havde selv en pæn overfrakke, min mands rundpuldede stive sorte hat blev prøvet under megen munterhed, og kunne lige bruges og jeg havde en kuffert, der passede i størrelsen. Turen gik for ham nu til banegården, et ophold, og derfra til midt i Kongensgade, løseordet, papir, banegård, og så var han der igen. Papiret blev opbevaret i et kælderrum, viceværten havde skaffet os, så (når) der var husundersøgelse af det danske politi, fik de forevist det, som hørte til lejligheden, det var en udmærket ordning. Undtagelsesforordningen blev ophævet, og en af mine kammeraters kone Olga Jeppesen kom med sin barnevogn med sin datter, der var på alder med min, og under madrassen i hver barnevogn blev anbragt en pakke papir og så kørte vi langsomt og småsnakkende hen til Nyborgvej, hvor en billedskærer tog sig af papiret, og vi kørte videre op ad Nyborgvej og ad en

sidegade der førte tilbage hvor vi kom fra. Hun besøgte mig en gang om ugen og vi tog så hen til hendes forældre, der boede lige i nærheden. Han var telemontør, og da jeg havde fået gang i noget modstandsarbejde på centralen var det bekvemt at have en af dem i nærheden.